РІК 1931. Червень. Ч. VI.

ПЕРЕМИСЬКІ ЕПАРХІЯЛЬНІ

ВІДОМОСТИ

ПАСТИРСЬКИЙ ЛИСТ
ЕПИСКОПА ЙОСАФАТА КОЦИЛОВСЬКОГО
ДО БАТЬКІВ І МАТЕРЕЙ
про потребу виховання синів до духовного стану.

До вас, Батьки і Матері, відзиваюся сьогодні у преважній справі. До тих зпоміж вас, що посилаєте синів до середних шкіл, яких сини покінчили ґімназію і склали іспити зрілости. Вони тепер переживають важну хвилю, рішаючу нераз на ціле життя для вашого і їхнього щастя. Може у вашого сина на дні душі жевріє іскорка покликання до духовного стану, але покуси молодечого віку, погубні кличі а надівсе вплив злих людий не дозволяють їй спалахнути в огонь любови і посвяти для Христа, в рішучу і тверду постанову стати священиком. В таку хвилю рада батька і матері може зробити найбільше.

І тут моя просьба до вас: Поможіть вашій дитині побороти сумніви і хитання! Якщо бачите в ній зерно святого покликання, не придавляйте його, а добрим словом, радою і заохотою утверджуйте їх в постанові вибрати високе звання Христового священика.

Вправді священичий стан не те, що світське звання,

бо заки хтось йому посвятиться, мусить бути покликаний від Бога окремою ласкою, як це сам Божественний Спаситель виразно зазначує: „Не ви мене вибрали а я вибрав вас і настановив вас, щоби ви ішли і плід принесли і плід ваш перебував“ (Іо. 15, 16). Як колись Спаситель вибирав собі на апостолів людий, яких сам хотів, по своїй святій волі, не зпоміж знатних сього міра а зпосеред ними погоджених але чесних і побожних кругів народу, зі середовища здорового духом і тілом, таксамо і сьогодні кличе собі Ісус своїх служителів окремою ласкою переважно з чесних і побожних християнських родин, синів родичів, які замолоду впоювали в своїх дітей духа молитви і страху Господнього та вщіплювали в їхні молодечі серця любов і пошану до знеслого звання священика. Побожні батьки і матері бувають найчастійше посередними чинниками між Богом і своїми синами в ділі подавання ласки покликання до священичого стану.

Це по правді знак великого благословенства від Бога для вас, якщо ваш син стане добрим священиком. Цю ласку вимолюють часто побожні родичі для свойого сина і одержують її в нагороду за чесне власне життя і за релігійне виховання своїх дітей в католицькім дусі.

Та шлях від хвилі, коли у вашої дитини проявиться перший раз охота стати священиком, до степенів олтаря є далекий і тяжкий. Неодин з ваших хлопців в перших роках науки, на шкільній лавці заявляв бажання стати слугою Христовим. І раділо тоді ваше батьківське серце. Вже тоді бачили ви духом вашого сина при престолі у своїй рідній церковці, як приносив Богу жертву за вас і вашу рідню, ви немов чули його милий голосок і росла душа у вашій груди. І ви не жаліли ні труду, ні гроша, щоби тільки здійснилися ваші побожні мрії. Але пішов рік за роком, а тут ваш син мов не той став: вже інші в нього думки й інші життєві пляни. Заведені надії витискають смуток на лиці батька і неньки, бо святий вогонь ласки покликання до священства здається наче вигас зовсім в душі їхньої, недавно ще так многонадійної, дитини. Наче викрав його хтось з молодечого серця. Та ні, не викрав! Се ворог чоловік прийшов в ночі і насіяв кукілю на дозріваючій нивці. Він не вирвав з корінем киненого самим Спасителем здорового зерна, тільки його насильно придавив. На дні молодої душі тліє далі іскорка святого покликання, якій

можуть помогти, щоби розгорілася, передовсім чесний батько і любляча мати.

Не занедбайте зробити цього, побожні родичі, в часі літних ферій, коли на протязі довшого часу маєте біля себе вашого сина. Відсвіжуйте в нім ласку покликання щирою радою і заохотою. Стережіть його перед лихими людьми, в яких товаристві він мігби цей скарб запропастити. Щира і постійна молитва з вашої сторони доконає решти і засіяне в діточому серці добро само промостить собі дорогу.

При цій нагоді хочу звернути вашу увагу на одну річ. Усе життя священика, його думки, старання й уся праця повинна всеціло звертатися до Христа. Дбайливість про спасення душ і служба Церкві, це його перший обовязок, а все проче особливо таке, як матеріяльний добробут і вигода життя мусять зійти на останнє місце. Тому то, любі родичі, якщо хочете, щоби ваш син став священиком і почував себе щасливим в цьому стані, бутьте чисті у ваших бажаннях. Священичий стан, це звання святе! Не годиться на перше місце ставити нічого іншого, що обезцінювалоби знеслу службу Богу. Нехай інтенція вашої жертви буде чиста і свята перед Богом!

Щасливі родичі, які віддали сина на неподільну службу Богу! Скільки надземської радости вичувається в домі, з якого вийшов молодець, прикрашений нестертим знаком Христового священика? Хто опише щастє батька й матері в день першої св. Служби Божої їхнього сина? Неодин з батьків сказав того дня слова св. Симеона Богопріїмця: »Нині відпусти слугу твого Владико в мирі...« Так, він спокійно може вмирати, бо його син, священик, ця його жертва, не забуде ні його, ні рідні по смерти і в кождій Службі Божій буде поминати його память, по всі дні туземного життя.

Я певний, дорогі батьки й матері, що найду у вас повне зрозуміння і поміч у моїх стараннях о добрих і здібних до посвяти священиків для нашої епархії. Ви стільки разів заносили спільно зі мною горячі молитвм до Бога о добрі покликання до священичого стану на Кальварії та інших відпустових місцях. Я бачив і чув, що ваші молитви плили зі щирого серця і вірю, що неодин батько і неодна мати мали тоді на гадці свойого власного сина. Надіюсь, що і тепер не відмовите моїй просьбі прийти з помічю в цім богоугоднім ділі.

Нераз приходите до мене з осиротілих парохій і просите: „Владико, дайте нам священика, але доброго, такого то і такого...“ Ваше серце само диктує вам, що священик має висші завдання, що той стан не то що звання якогось світського чоловіка. Причиніться самі до того, щоби до духовного семинара приходили кандидати повні духа посвяти, охочі до жертвенної служби для Христа і Його святої Церкви. Виховуйте змалку ваших дітей до того Богу милого стану, заохочуйте ваших синів, щоби в цій взнеслій інтенції вступали в мури духовного заведення. Для таких кождої хвилі отворені двері, їх там приймуть з великою радістю. Не звертайте уваги на злорадні підшепти людей, які не добро душ і Церкви, не щастя народу мають на оці, але ціли другорядні, чисто світські, часто негідні священика. Вони відраджують вашим дітям іти до Христового виноградника, насильно і підступом відтягають їх від святого престола показуючи їм якесь марне дочасне добро. Від таких держіть ваших синів здалеку, бо так Церква як і народ потребують сьогодні ідейних і повних посвяти робітників.

Щасливі той батько і мати, які віддали сина на службу олтаря! Боже благословення спічне на них і мир Божий зійде на їхній дім, бо вони зрозуміли хвилю Божих відвідин і своїм посередництвом влекшили ділання ласки священичого покликання!

Нехай Господь Милосерний благословить ваші побожні наміри — і в тій цілі і я, ваш Архієрей, передаю вам з глибини серця пливуче, моє Архієрейське благословення! Амінь.

† ИОСАФАТ, Епископ.

Ч. 86/Орд. — В справі Пастирського Листу до батьків і матерей про потребу виховання синів до духовного стану.

Поручається повисший пастирський лист прочитати поволи й уважно з амвона в найблизшу неділю по його одержанні так, аби з його змістом запізналися усі парохіяни. В парохіях де правиться окремо Служба Божа в дочерній церкві тої самої неділі, належить тут в друге відчитати сей лист в церкві.

По прочитанню зволять оо. Душпастирі заохотити від

себе батьків, щоби посилали синів до ґімназій і до духовного семинара, та щоби за молоду виховували їх до духовного звання. Окремо зволять Всеч. Отці звернути увагу на родичів, яких сини покінчили ґімназії або ходять до неї і на них впливати в тім дусі, щоби вони цінили собі священиче покликання і в сім напрямі над собою працювали.

В кінці усильно прошу Всеч. Отців, взагалі не залишати часто говорити до своїх вірних о знеслости священичого стану — заохочувати родичів приводити дітий вчасно і часто до св. Причастія — а зокрема при нагоді церковних відправ молитися спільно з народом „о добрі покликання до священичого стану“.

† ЙОСАФАТ, Епископ.

Ч. 88/Орд. — ДО ВСЕЧЕСНОГО ДУХОВЕНСТВА в справі торжественного звеличення памяти 1500-ліття Ефеського Собору.

В червні сього року минає 1500 літ від часу, як у місті Ефезі, в Малій Азії зібралися в поважному числі епископи й священики з цілої катол. Церкви, так зі Сходу як і Заходу й тут під проводом папських леґатів станули дружно в обороні чистоти Христової науки перед блудами єретиків.

Рішення, що їх винесли зібрані Отці Собору утвердили вірних уже тоді в трох важних правдах а то: в Божому Материнстві Преч. Діви, в правді про первенство Папи Римського й у вірі в істновання первородного гріха та потребу Божої ласки.

На першому місці ходило Соборови про вияснення правди дотично Божого Материнства, яку перечив єретик Несторій. Він вийшов з ложної засади, відмовляючи істнуванню двох природ людської і Божої в Ісусі Христі і почав рівночасно блудно навчати, шо Пречиста Діва породила тільки чоловіка Ісуса й тому не належиться їй назва Богородиця. Цей блуд осудив рішучо вселенський Собор в Ефезі признаючи Пречистій Діві Марії назву Богородиці висказав і це урочисто: »Хто не вірить, що Емануїл є Богом і тому Пресвята Діва є Богородицею, нехай буде виклятий; бо вона зродила в своїм лоні Слово Бога, що стало тілом«.

Ця постава Отців Ефеського Собору і повисше рішення, яке стало доґмою Божого Материнства, лягли опісля в основу пізніших доґматичних правд про Пречисту Діву і скріпили культ Матери Божої, який так дуже поширився в пізніших віках у цілій Церкві, так на Сході як і на Заході.

Другою правдою, яка заблестіла на Ефеськім Соборі як знана і признавана в цілій Церкві, це первенство Папи. Висказав її папський відпоручник на Соборі, священик Филип, такими словами: „Ніхто не сумнівається, бо се річ знана в усіх часах, що святий і високо благословенний Петро, начальник і голова апостолів, стовп віри й основа католицької Церкви, одержав від Господа Нашого Ісуса Христа, Спасителя і Відкупителя людського роду, ключі царства та що йому дана є власть звязування і розвязування гріхів; він живе і судить тепер і завсіди, у своїх наслідниках". Виходить отже ясно, що вже перед Ефеським Собором, се є перед роком 431, Римський Епископ був признаваний головою Христової Церкви на Сході і на Заході.

Для нас важне і пожадане цю правду особливо часто пригадувати вірним та розбуджувати в них пієтизм і привязання до Апостольської Столиці. Треба нам, Всечесні Отці, стреміти до того, аби наші вірні не лиш в теорії визнавали примат Папи але також в практичнім життю, особливо там, де ворог настає на неї, щоби сміло і відважно заявляли свою любов і вірність наслідникови св. Петра. Це важне в теперішні часи й у нас з огляду на скріплені наступи незєдинених на святу Унію.

На вселенськім Соборі в Ефезі осуджено теж посередно безбожні блуди ложновірців Целестія і Пелягія, які перекручували науку Церкви про первородний гріх. Їх виступи підважували в самій основі Христову науку і наносили велику шкоду кат. Церкві. Отці Собора своїми рішеннями розяснили вірним сумніви дотично цеї правди про істнування первородного гріха і скріпили в них віру в потребу Божої ласки до надприродного життя і принимання св. Тайн.

Таким чином Ефеський Собор відбив небезпечний наступ на найважніші правди християнства. В тім його вага в історії католицької Церкви і тому Святіший Отець горячо

бажає, щоби память так важної події була всюди, в цілім католицькім світі якнайторжественніше звеличена. І ми не можемо остати по заду але на рівні з другими, а навіть більше як другі католицькі народи, повинні подбати про звеличення цеї історичної памяти. Ми більше як другі народи завдячуємо благодатному впливови католицької Церкви і більше потребуємо ласк від Бога в теперішню важну хвилю.

Для гідного звеличення памяти Ефеського Собору заряджуємо слідуюче:

1) В неділю дня 21. червня с. р., в празник Пресв. Серця Ісуса, на Службі Божій належить виголосити проповідь на порушену у нинішнім письмі тему і заохотити вірних, щоби жертвували того дня св. Причастя в наміренні Св. Вітця о приєднання незєдинених на лоно катол. Церкви. По Службі Божій належить відмовити в голос з колінопрнклоненням три рази Отче наш і Богородице Діво і один раз Вірую в тій самій інтенції.

2) Рівнож зволять Всеч. Отці заохотити вірних, щоби уладжували з цеї нагоди окремі сходини прим. у брацтвах, академії, концерти, відчити і т. п., де це лишень буде можливе.

Перемишль, дня 2. червня 1931.

† ЙОСАФАТ, Епископ.

Ч. 87/Орд. — Духовні вправи для священиків.

В сім році відбудуть духовні вправи всі священики, що їх з якої небуть причини не могли відбути в означенім речинці, відтак сі, що останній раз дідбули в 1928 р., а в кінци всі безженні священики, висвячені аж до 1930 р. включно без огляду на се, чи сповнили в час сей важний обовязок, чи ні.

Відповідні списи священиків вислала Канцелярія Еписк. Консисторії до Деканальних Урядів.

З огляду на репарації і адаптації, які щороку переводиться в будинку Духовного Семинара, визначується на переведення духовних вправ в 3 ох серіях другу половину липня і початок серпня с. р.

І. серія духовних вправ відбудеться виключно для безженних священиків в часі від понеділка 20. липня вече-

ром до пятниці 24. липня рано, в якій — як висше зазначено, обовязані взяти участь всі безженні Отці, висвячені до 1930 р. включно. При тім звертаєся увагу, що священики призначені до І. серії, не будуть приняті до відбуття реколекцій в инших серіях.

II. серія буде від понеділька 27. липня вечером до пятниці 31. липня рано, в якій візьмуть участь священики отсих деканатів: Балигородський, Белзький, Бірчанський, Бориславський, Буківський, Варяжський, Великомостенський, Височанський, Горлицький, Грибівський, Динівський, Добромильський, Дрогобицький, Дуклянський, Жовківський, Жукотинський, Комарнянський, Короснянський, Краковецький, Куликівський, Лютовиський, Мединицький, Медицький і Мостиський.

III. серія буде від понеділка 3. серпня вечером до пятниці 7. серпня рано, в якій візьмуть участь священики всіх прочих деканатів.

ОО. Катехити обовязані взяти участь в реколекціях разом зі священиками свойого деканату згл. своєї серії. Отці з Перемишля при зголошенню своєї участи порозуміються з Управою Дух. Семинара.

ОО. Декани зволять Всіх Учасників духовних вправ зголосити тут найдальше до 10. липня с. р.

В день початку реколекцій зголосяться ОО. Учасники духовних вправ в будинку Духовного Семинара в часі від 4—6 год. вечером та зложать з гори означену оплату. Також належить привезти свою постіль.

Священики, що відбули духовні вправи в однім з наших монастирів, є обовязані прислати тут посвідчення відбутих реколекцій.

Ч. 3326. — В справі Служб Божих релігійного фонду.

Всеч. ОО. Душпастирів парохій, що на них наложено тягар відправи Служб Божих релігійного фонду, повідомляємо, що є обовязані **рікрічно** аж до дальшого рішення Апостольського Престола відправляти **по одній читаній Службі Божій.**

Евентуально не відправлені Служби Божі релігійного фонду за попередні літа належить чим скорше відправити і предложити тут звіт.

Жертви на розбудову школи СС. Василіянок в Яворові.

Балигород 4 зол., Бахір 9·50, Береги дол. 5, Берестъ 6, Биків Луч. 5, Болохівці 2·66, Бонарівка 15, о. Бобровський Микола 2, Брунари вижні 2·50, Будзінська Марія 3, Ванівка 5, о. Величковський Нестор 5, о. Венгринович Володимир 5, Вербяни 8, Ганчова 10, о. Доницевич Іван 10, о. Дуркот Максиміліян 3, Жуків 8·74, Загочеве 5, Залокоть 2·50, Звертів 8, о. Коцюбинський Василь 4, Красна 5, Кульчиці 6, Ліщовате 14·20, Мельник Іван 5, о. Метринула Михайло 50, Орове 5, о. Пасічинський Ярослав 2, Полнятичі 2·60, о. Савойка Теодор 5, о. Телеп Михайло 50, Терка 5, Тісна 3, Тилич 6, Устє руське 3·50, Чашин 3, Чернятин 5·22, Чертежинська Стефанія і Ольга 10, Шкло 3·78, Щирець 3, о. Яремко Іван 5, Ясель 2.

ХРОНІКА.

Крилошанські відзнаки одержали:

Ч. 596. о. Юзьвяк Михайло, парох в Брониці.
Ч. 7112/30. о. Логінський Іван, парох в Скоморохах.

Канонічну інституцію одержали:

Ч. 2817. о. Мікула Василь — Нагірці.
Ч. 2818. о. Савчук Юрій — Присліп.
Ч. 2897. о. Гошовський Іван — Лосинець.
Ч. 2898. о. Шерстило Ілля — Маґерів.
Ч. 3081. о. Турянський Яків — Лімна.
Ч. 3082. о. Шумило Михайло — Ричигів.

Завідательства одержали:

Ч. 1066. о. Пасічинський Нестор, парох в Тисовиці — доїздж. Гвоздець.
Ч. 2227. о. Шумило Ростислав — Липовець.
Ч. 2352. о. Мартинюк Плятон ЧСВВ. — Кристинопіль.
Ч. 2591. о. Бобровський Микола — Сілець белзький.
Ч. 3421. о. Солтикевич Іван — Красне.

Сотрудництва одержали:

Ч. 3029. о. Галабарда Йосиф ЧСВВ. — Кристинопіль.
Ч. 3029. о. Панчишин Полікарп ЧСВВ. — Кристинопіль.
Ч. 3077. о. Коліда Софрон — Поздяч.
Ч. 3077. о. Мостюк Яків — Добромиль.
Ч. 3122. о. Коциловський Януарій ЧСВВ. — Жовква.
Ч. 3122. о. Трух Андрій ЧСВВ. — Жовква.
Ч. 3194 о. Кисіль Пасив ЧСВВ. — Дрогобич.
Ч. 3194. о. Ковалюк Дамян ЧСВВ. — Дрогобич.

Померли:

о. Лучечко Петро, парох в Краснім 16. V. 1931.
о. Плешкевич Іван, парох в Боратині 27. V. 1931.

Душі їх поручається молитвам Всч. Духовенства.

З гр. кат. Еп. Консисторії.

Перемишль, дня 2. червня 1931.

о. Микола Грицеляк
канцлер.

† ЙОСАФАТ
Епп.

II. ЧАСТЬ.

о. МИРОСЛАВ РІПЕЦЬКИЙ.

Бібліотечний провідник.

(Про заснования, ведення і комплетовання парохіяльної бібліотеки).

За збереження бібліотечного майна відповідає бібліотекар, тому повинен він приучувати читачів до пошанівку книжок та припильновувати, щоби читачі віддавали випозичені книжки неушкоджені. Він мусить часто звертати увагу читачам, щоби обережно обходились з книжками і не слинили пальців, коли обертають сторінки, щоби не брали книжок забрудженими руками та не читали при їдженню, щоби дома держали книжки в безпечнім місци та хоронили їх перед знищенням або ушкодженням. Треба перестерігати, щоби читачі не загинали кінців карток, не нищили оправи, не мазали та не робили на книжках ніяких записок ні знаків. Замічені ушкодження треба направити перед поновним виданням книжки до читання. Бібліотекар мусить конечно всіми способами стягати вартість шкоди, заподіяної в книжках, щоби привчити читачів до пошани і обережного обходження з книжками.

Щоби зберечи бібліотеку перед знищенням, повинен бібліотекар знати способи захорони перед всякими шкідниками, що підточують істоту книжок. У вогких і темних кімнатах поширюються ріжні бактерії і маленькі комашки, які нераз цілком нищать книжки. Велику шкоду роблять книжкам пліснь і міль, а також миші є великими шкідниками бібліотек. В подертих і заплямлених книжках множаться заразки всяких недуг.

Найкращим способом збереження бібліотеки перед всякими шкідниками книжок є основне чищення бібліотеки

раз або два рази в році, яке найліпше переводити в літній порі, коли у нас бібліотеки перестають функціонувати. Підчас чищення бібліотеки знимається книжки по черзі з полиць і основно обтирається їх з пороху та вичищується їх з плям, коли їх завважаємо, розкладається книжки на рядні проти сонця, щоби висохли, а стінки шафи і полиці змивається водою та витирається сухою шматиною.

Бібліотекар навіть в невеликій бібліотеці має досить богато праці: він замовляє книжки і дає їх до оправи, значить книжки і вписує до катальоґів, уставляє в бібліотечній шафі та випозичає, веде статистику бібліотеки та рахунки грошевих приходів і розходів. Щоби бібліотекар виконував приняті на себе обовязки совісно і точно, мусить він мати досить вільного часу, особливо в неділі і свята.

Час визначений на випозичування книжок повинен бути сталий і так вибраний, щоби бібліотекар і читачі були свобідні, найкраще в неділі і свята по вечірні, а в зимовій порі ще раз на тиждень вечером. Для шкільної дітвори випозичання книжок повинно відбуватися по науці релігії. Коли бібльотекар опускає означені бібліотечні години, то читачі тратять охоту користати з бібліотеки. Точність бібліотекара приучить і читачів до точности і до придержування означеного часу. Випозичування книжок повинно бути безплатне або за невеликою оплатою. Читачі радо зложать означені датки, коли побачать, що їх обертається на поширення бібліотеки. (Д. б.)

ОГОЛОШЕННЯ.

В прив. учит. жін. Семинарії СС. Василіянок в Яворові вступні іспити на I, II, III, і IV курс відбудуться в днях 27 і 30 червня ц. р. До іспиту належить предложити: 1) подання родичів або опікунів, 2) життєпис власноручно написаний, 3) свідоцтво хрещення, 4) послідне шкільне свідоцтво, 5) свідоцтво лікарське.

Накладом гр. кат. Еп. Консисторії в Перемишлі.
Друкарня гр. кат. Капітули в Перемишлі.